

Annandag påsk.

Predikan i Osby kyrka, 28 mars 2005

Joh 20:19-23

På kvällen samma dag, den första i veckan, satt lärjungarna bakom reglade dörrar av rädsla för judarna. Då kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade till dem: "Frid åt er alla." 20 Sedan visade han dem sina händer och sin sida. Lärjungarna blev glada när de såg Herren. 21 Jesus sade till dem igen: "Frid åt er alla. Som Fadern har sänt mig sänder jag er." 22 Sedan andades han på dem och sade: "Ta emot helig ande. 23 Om ni förlåter någon hans synder, så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder, så är han bunden."

Av rädsla för judarna hade lärjungarna stängt sig i ett rum, och hoppades att deras gömställe inte skulle upptäckas. Vilket, måste vi väl säga, var en helt naturlig reaktion. Deras läromästare hade brutalt avrättats och de var säkert rädda för att råka ut för samma sak.

Nu gick det dessutom rykten om att graven var tom och överstepräster påstod att det var de som hade stulit kroppen. Det gjorde dem ännu räddare för att de judiska ledarna skulle söka efter dem.

Så när vi hittar dem där i ett rum med välreglade dörrar och fördragna gardiner är det inget att förvåna sig. För dem var det över nu.

De satt där och överlade för sig själva vad de skulle ta sig till nu. Kanske de grämde sig över att de hade gett sig in på det hela, att börja följa Jesus, kanske de kände sig lurade.

Nej, inge av detta är konstigt, men det som är så häpnadsväckande är istället deras beteende en dryg månad senare. Då sitter de inte ängsligt hukande i ett mörkt rum. Då är de plötsligt ute och frimodigt förkunnar en enastående nyhet. Att denne Jesus som blivit avrättad på ett kors lever, att han uppstått från de döda. Ingenting kan hindra dem från att berätta detta. Ingenting skrämmer dem längre. Och de predikade med en sådan trovärdighet att tusentals kom till tro.

Frågan är: vad var det som hände med dem? Vilken händelse förklarar bäst förändringen hos lärjungarna.

Det överstepräster försökte med låter inte så troligt, att de själva skulle ha stulit kroppen. Det är svårt att tänka sig denna ängsliga skara övermannas den romerska vakten, föra bort kroppen och sen frimodigt berätta något som de själva vet är falskt. Särskilt när de riskerade liv och lem för det som de sa.

Kvinnorna vid graven hade visserligen berättat för dem att graven var tom och Jesus uppstånden, men uppenbarligen räckte det inte för att övertyga dem. För när de står där och smyger bakom gardinerna så är det

efter det att kvinnorna berättat för dem. Så svårt hade de att tro att Jesus uppstått att de kvinnor som de i vanliga fall litade på inte räckte.

Nej, den händelse som bäst förklarar lärjungarnas förvandling är den som vi precis hörde om. Plötsligt inträffar det som förvandlar allt: Jesus själv är mitt ibland dem. Han kommer personligen dit för att övertyga dem. Bara hans konkreta personliga närvaro kan få dem att släppa alla tvivel.

På ett ögonblick förändras allt. Från nattsvart mörker till ljusaste dag. Från djupaste förtvivlan till jublande glädje.

"Frid åt er alla" hälsar han dem. Sen visar han dem sina händer och sida, det vill säga han visade dem sina sår. Han ville överbevisa dem om att det verkligen var han och ingen annan.

Såren efter spikarna på händerna och fötterna och spjutet i sidan fanns alltså kvar. De finns fortfarande kvar på hans kropp, nu när han sitter på Faderns högra sida. De kommer att finnas kvar i all evighet.

Varför? Kunde Gud uppväcka honom så borde han givetvis kunna återställa hans kropp helt och hållet och ta bort såren, märkena efter spikarna. Men såren finns kvar där för att visa att skulden är betald. Det finns inget mer att utkräva av oss människor. Skulle någon ifrågasätta detta så behöver Jesus bara visa sina händer och sida. De finns kvar där som ett kvitto på att skulden är betald.

"Frid åt er alla" upprepar han, och lägger till: "Som Fadern har sänt mig, sänder jag er." Den meningen är det lätt att halka över utan att tänka så mycket på den, men stanna upp och tänk efter ett ögonblick på innebörden. "Som Fadern har sänt mig, sänder jag er."

Lärjungarna får nu samma uppdrag som Jesus fick av Fadern. Lärjungarnas verk är den direkta fortsättningen på Jesu verk. Med Jesus startade något nytt. Guds rike gjorde sitt insteg i världen. Med honom blev den gudomliga närvaron påtaglig. Men det avslutades inte, arbetet på Guds rike är inte färdigt. Det är därför som Jesus nu sänder lärjungarna.

Lärjungarna blev bemyndigade med samma uppdrag som Jesus hade. Lärjungarna och i förlängningen kyrkan har precis samma uppdrag som Jesus.

Vi har annars så lätt att tänka att det där med Jesus var en engångsföreteelse. Det var säkert kul för dem som levde då att få uppleva Jesus. Röra vid honom, lyssna till honom, prata med honom.

Men vi andra stackare, vi får nöja oss med att läsa om honom, som en historisk person. Men är det så?

Nej, det är det ju inte.

Lärjungarna sänds ju nu ut, som Kristi ombud. Lärjungarnas förlängning är ju kyrkan och då inte kyrkan som institution utan kyrkan som Kristi kropp, alla troende kristna. Vi har samma uppdrag som lärjungarna fick, att göra Kristus synlig.

Genom kyrkan så kan vi lära känna Kristus, lyssna till honom, tala med honom. Det är ju detta som bilden av Kristi kropp innebär. Kyrkan är Kristi närvaro på jorden.

Lärjungarna blir därför bemyndigad av Jesus att vara hans ombud. "Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder, så är han bunden." Det är ju bara Guds om kan förlåta synder! Men här står det uttryckligen att lärjungarna får samma uppdrag! Samma uppdrag som gått i arv genom hela kyrkans historia, i en lång succession som sträcker sig ända in i våra dagar.

Därför behöver vi inte vara rädda. Huka inte i låsta rum, smyg inte bakom gardinerna. Var frimodig! Kristus lever och hans närvaro finns kvar mitt ibland oss!